

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2012 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 914,94 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Odszkodowanie obejmuje pozostałą część kosztów najmu przez poszkodowanego auta zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie (pozew – k. 2-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. nakazał aby pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. zapłaciła powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty albo w tymże terminie wniosła sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 32).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała okres najmu pojazdu zastępczego, przyjętą stawkę czynszu najmu pojazdu zastępczego i zasadność zapłaty podatku VAT wykazanego na fakturze. Pozwana nie kwestionowała także okoliczności wypadku ubezpieczeniowego i własnej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela OC sprawcy (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 36-38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność R. S. (1). Sprawcą kolizji był kierujący pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w S..

(dowód: okoliczność niesporna; oświadczenia sprawcy kolizji – k. 11)

W dniu 13 stycznia 2012 roku dokonano zgłoszenia szkody w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W dniu 13 stycznia 2012 roku przyjęto uszkodzony pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do serwisu naprawczego. W dniu 16 stycznia 2012 roku przeprowadzono przednaprawcze oględziny pojazdu przez pracownika zakładu ubezpieczeń. W tym samym dniu dostarczono do serwisu kalkulację naprawy dokonaną przez zakład ubezpieczeń. W dniu 16 stycznia 2012 roku złożono zamówienie na części zamienne, które zostały dostarczone w dniu 21 stycznia 2012 roku. W dniu 17 stycznia 2012 roku zgłoszono konieczność dodatkowych oględzin, które zostały dokonane w tym samym dniu. Naprawę pojazdu zakończono w dniu 30 stycznia 2012 roku i w tym samym dniu poszkodowany odebrał pojazd.

(dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 15)

W okresie od 13 stycznia 2012 roku do 30 stycznia 2012 roku R. S. (1) użytkował pojazd zastępczy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajęty od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na podstawie Umowy Najmu (...) nr (...) z dnia 13 stycznia 2012 roku.

(dowód: Umowa najmu (...) k.12-13v; pełnomocnictwo – k. 16; cennik (...) k. 17; oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń – k.19; control card – k. 20)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 13 stycznia 2012 roku R. S. (1) przelał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...) spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługujące mu w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 24; pełnomocnictwo – k. 16)

W dniu 9 marca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła fakturę VAT nr (...) tytułem wynajmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 13 stycznia 2012 roku do dnia 30 stycznia 2012 roku (17 dni) opiewającą na kwotę 2.716,94 złotych netto (3.341.84 złotych brutto).

(dowód – faktura VAT – k.21)

Pismem z dnia 12 marca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała (...) S.A. z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 2.716,94 złotych netto. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone w dniu 19 marca 2012 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 25-27, potwierdzenie odbioru k-28)

(...) S.A. z siedzibą w S. zapłaciło (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1.484,00 złotych uznając, iż uzasadniony czas korzystania z pojazdu zastępczego wynosił maksymalnie 14 dni, a pojazd zastępczy można było nająć za koszt 106 złotych netto za dobę, a następnie przyznało dopłatę w kwocie 318 złotych netto dodatkowo za 3 dni najmu.

(dowód: okoliczność niesporna; pismo z dnia 17 maja 2011 roku – k. 46; pismo z dnia 13 lipca 2012 roku – k. 47)

Technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie powinien przekraczać 4 dni roboczych. Czas naprawy powypadkowej uwzględniający okres przestoju technologicznego w serwisie samochodu C. (...) powinien wynosić maksymalnie 13 dni.

(dowód: opinia biegłego sądowego K. W. – k.201-211; ustne wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie w dniu 4 lipca 2014 roku – k.232-233)

Poszkodowany R. S. (1) używał pojazdu zastępczego w celu dowiezienia pracowników oraz innych spraw związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie miał możliwości zastąpienia uszkodzonego pojazdu np. komunikacją publiczną. Nie miał do prawa do pojazdu zastępczego z innego tytułu np. z tytułu umowy autocasco.

(dowód: zeznania świadka R. S. (1) – k. 193)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, zeznaniach świadka R. S. (1) oraz opinii biegłego sądowego K. W..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako częściowo zasadne, podlegało w części uwzględnieniu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia, swojej odpowiedzialności (co do zasady) za szkodę oraz ważności umów najmu pojazdu zastępczego i cesji wierzytelności. Wypłaciła zresztą przed procesem część pierwotnie żądanej przez powódkę kwoty. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa zakwestionowała długość okresu najmu pojazdu zastępczego w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu oraz zasadność zapłaty podatku VAT wykazanego na fakturze.

W celu ustalenia, czy czas naprawy pojazdu nie był zbyt długi dopuszczono dowód z opinii biegłego. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego K. W., technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie powinien przekraczać 4 dni roboczych. Czas faktycznie niezbędny i ekonomicznie uzasadniony do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu w celu doprowadzenia go do stanu sprzed szkody nie powinien przekraczać 13 dni.

Opinia biegłego jest jasna, logiczna i przekonująca. Ponadto, po złożeniu przez biegłego ustnych wyjaśnień żadna ze stron opinii nie kwestionowała, nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub opinii innego biegłego.

Zdaniem Sądu czas najmu wykraczający poza wyżej wymieniony okres nie pozostaje w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą (wynika ze zwłoki zakładu naprawczego). W konsekwencji jako uzasadniony czas naprawy pojazdu, a tym samym uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego Sąd uznał 13 dni, który to okres był wystarczający z punktu widzenia technologicznego oraz faktycznego czasu naprawy do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jak wynika ze stawki określonej w fakturze (k. 21), która została wystawiona na podstawie zaakceptowanego przez najemcę cennika, czynsz najmu przy najmie trwającym 13 dni wyniósłby się 2.077,66 złotych netto (13 razy 159,82 złotych netto). Przed procesem pozwana zapłaciła kwotę 1.802 złotych, a więc do zasądzenia pozostaje kwota 275,66 złotych.

Zarzut dotyczący braku podstaw do żądania zapłaty podatku VAT był bezzasadny albowiem w przedmiotowej sprawie powódka dochodziła zapłaty kwoty netto (bez podatku VAT).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze, że wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 19 marca 2012 roku (potwierdzenie odbioru – k. 28), uzasadnione było żądanie zasądzenia odsetek od dnia 19 kwietnia 2012 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia.

Koszty procesu wyniosły w sumie 1.489,63 złotych, w tym:

- koszty poniesione przez powódkę: opłata od pozwu – 46 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 197 złotych (łącznie 243 złotych);

- koszty poniesione przez pozwaną: wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 197 złotych oraz zaliczka na opinię biegłego – 860,53 złotych (łącznie 1.057,63 złotych);

- nie uiszczone koszty sądowe: poniesione tymczasowo z sum Skarbu Państwa koszty podróży świadka R. S. (2) w kwocie 189 złotych.

Powódka wygrała w 30,13%, a więc pozwana powinna ponieść 30,13 % kosztów procesu, czyli kwotę 448,81 złotych. Ponieważ pozwana poniosła kwotę wyższą tj. 1.057,63 złotych, powódka powinna zapłacić kwotę 608,82 złotych, w tym zapłacić kwotę 189 złotych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a na rzecz pozwanej kwotę 419,82 złotych.